

ὅλο ἔρχεται ἓνα χαμόγελο ἀνέκφορστης ἀγάπης στο στεφανωμένο λυπημένο κεφάλι καὶ μες τὸ παρθενικὸ στήθος, ποῦ τὸ ἐρράϊσε ὁ πόνος καὶ τῆς εἶχε μεῖν μοναχὴ ἐλπίδα, μοναχὴ θεά, ὁ βραχὺς. Σείφνου σὰν με εἶδε ἡ κόρη ἔστρεψε σὲ με τὸ βλέμμα καὶ τὸ χέρι καὶ τὸ λόγο: "ὦ τίς! ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ μυστήρια, οὔτε ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐρχομαι τὰ ἔμυσθησέναι! Μὰ μέρα μες τὸ ἄνθος τοῦ τρίτου μου Ἀπρίλη στο δῶμα ποῦ ἐγεννήθηκα στὴ δυστυχία, ἐνῶ εθαύμαζα στὸν πολυτάραχο χτύπο τῆς καρδιάς μου καὶ ἀπὶθωνα τὸ χέρι, ἤλθε μπροστά μου μιά γυναικεῖα σκιὰ καὶ με βίβη ἤχο ἀγνωστο σιέει φωνές μας: **Πάρε καὶ ζήσε λ γο καὶ δυστυχισμένη σὴ ξεχασμένη γη.** Καὶ αὐτὰ λέγοντας μοῦ ἔβγαλε τὸ ἀθιναῖο κλώνο: στὴν κόμη." Ἀν τοῦτο ἦτον ὄνειρο, ὄραμα ἢ ἄλλο τι ὁ νοῦς μου δὲ

λησιμονάει αὐτὴ τὴ μορφή, ποῦ ἦτανε τρομερὴ καὶ ὅμως διατηροῦσε στὴν ὄψη θεῖα ὁμορφάδα, ποῦ κατόπιν ὁ Φαιδίας ἔδωκε στο μάρμαρο. Ἀλλὰ πότε θάνατι καὶ ποῖος θάνατι νὰ μοῦ ξεμυστηρεῖται ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια, ποῦ ἀνώφελα ἰόσες φορὲς ἐζήτησα σὲ ἰόσα πνεύματα, σὲ τόσες σφαῖρες! "Εἰσι μοῦ εἶπε καὶ μοῦ ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλα ποῦ ἐγὼ τὰ ἀποσιωπῶ.

Ἀλλὰ σύ, ὦ ποιητή, ποῦ τὸ νοῦ σου πάντα ἀνοίγεις, σὰν χρυσὸ σύννεφο γεμάτο ἀπὸ θεοῦς, σύ, πᾶς τὸ νόημά σου, καὶ θάνατι τὸ μεγάλο δῶρο, θάνατι περιγοριὰ στὴν ἀθάνατη θλιμμένη ποῦ μεγάλωσεν στρέφει τὸ νοῦ πρὸς τὴν ἀλήθεια καὶ ἀπὸ τῶν νεκρῶν τὰ λημέρια ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ ἀπὸ τοῦτον.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΥΝΤΡΙΜΜΑΤΑ

α ρ ε ι ἄ με-
γάλα σύννεφα
σκεπάζουνε
τὸν οὐρανὸν.
Παντοῦ βογ-
γύει με λύσ-
σα ὁ μανια-
σμένος τῆς

καταστροφῆς ἀγέρας.

Νοιώθω ἓνα χέρι δυνατό, ἓνα χέρι σιδερένιο νὰ με τραβᾷ καὶ νὰ με σφιχτοδένει. Εἶνε τὸ χέρι τῆς ἄγριας Μοίρας ποῦ με σέρνει στῆς ἀπελπισίας τῆς στράτα. Μακρὺς ὁ δρόμος καὶ σκοτεινός. Φοβοῦμαι. Μὲς στῶν δακρύων μου τὸν ποταμὸ ἐπνίγιξε καὶ ἡ στερνὴ ἐλπίδα, πληγωμένο ἀπὸ χέρια βέβηλα ψυχομαχάει καὶ τὸ στερνὸ "Ὀνειρο. Δὲν βλέπω γύρω μου παρὰ σωροὺς καὶ ἐρείπια. Μπροστά μου ἀνοίγεται τὸ βάραθρο, ἡ σκοτεινιά, τὸ χάος! "Ένας ὀλόπυκνος μαῦρος καπνὸς μοῦ θαμπώνει τὰ μάτια καὶ γονατίζω. Καὶ τότε ὁ Πόνος χώνει τὰ νύχια του ἀκόμα πειρὸ βαθεῖα μες στὴ καρδιά μου καὶ τὴν ματώνει καὶ τὴν κάνει κομμάτια. Καὶ πονῶ βαθεῖα, πονῶ. Καὶ οὔτε ἓνα δάκρυ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ μάτια μου, οὔτε ἓνας στεναγμὸς ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, οὔτε ἓνα παράπονο ἀπ'

τῆ ψυχῇ μου. Μονάχα τῆς ἀγωνίας ὁ κρύος ἰδρὼς μοῦ αὐλακώνει τὸ μέτωπο.

Καὶ σηκώνω τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου μου καὶ περιμένω τὴν εὐλογημένη ὥρα, ποῦ ὁ θάνατος θὰ σπλαγχνισθῇ τὸ ἄμοιρο κορμὶ καὶ θάρσῃ στοργικὰ νὰ τὸ τυλίξῃ μέσα στο ἄσπρο του σάβανο.

ΛΥΠΗΤΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΛΑΨΤΕ καρδιές ποῦ ὀνειρευτήκατε αἰώνια χαρὰ, αἰώνια ὁμορφιά, αἰώνια ἀγάπη!

Τὰ πρὸ σπάνια λουλούδια ποῦ σὰν τὰ βλέπης ξανανοίγεται μπροστά σου τῆς ὁμορφιάς ὁ κόσμος σὰν τὰ χαϊδέψῃ μὴ τὸ ἥλιου ἀχτίδα καὶ τὰ προφτάσῃ τοῦ δειλινοῦ ἢ θαμπάδα, χλωμιάζουνε καὶ ξεψυχάνε.

Τὸ πρὸ μεθυστικὸ ἄρωμα ποῦ σὲ ναρκώνει καὶ σὲ βυθίζει σ' ἡδονικὲς ἐκστάσεις, σὰν τὸ φουσήξῃ μὴ πνοὴ τ' ἀγέρα, σκορπίζεται καὶ πεθαίνει.

Ἡ πρὸ τρελλὴ χαρὰ ποῦ σ' ἀφίνει νὰ πλέξῃς χίλιες πλάνες ἐλπίδες, σὰν ζήσῃ μὴ μονάχα ὥρα καὶ τὴν σκιάσῃ τὸ πρὸ μικρὸ σύννεφο, θολώνεται καὶ σβύνει.

Ἡ πρὸ μεγάλη ἀγάπη ποῦ σ' ἔκανε νὰ δοκισθῇ, νὰ λαχταρίσῃ καὶ νὰ κλάψῃ, σὰν τὴν σαῖτέψῃ τῆς ἀμφιβολίας ἡ μαύρη ἰδέα καὶ τὴν φαρμακώσῃ ἑνὸς ἐχθροῦ ἢ κακίας, γίνεται μῖσος καὶ σκοτώνει!

“Ολα γεννιούνται, ζούν, γελάνε, κλαίνε και πεθαίνουν. Και μόνο ή θλίψη, ή βουβή, ή μεγάλη θλίψη, μᾶς τριγυρνάει ἄδιάκοπα, μᾶς βασανίζει, μᾶς νεκρώνει, κι’ αὐτὴ μένει ἀσάλευτη, θεώρατη καὶ κυ-

βερνήτρα τῆς ζωῆς αἰώνια!

Κλάψτε μάτια τοῦ γεννηθήκατε γιὰ νὰ θάψετε κάθε χαρά, κάθε ὁμορφιά, κάθε ἀγάπη!

ANEMΩNH

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΘΛΙΨΕΙΣ

... “Ὁ Δεῖλινά ποῦ φεύγετε θλιμμένα.

PABHΞE ἀκόμη πιὸ πολὺ τῇ βαρεῖᾳ αἱμάτινῃ κουρτίνα, ἀνοιξε δλότελα τὸ παρὰθυρο κ’ ἔλα! Δῶσέ μου τὰ χέρια σου καὶ τὰ μάτια σου. Τὰ μάτια σου π’ ἀλλάζουν χίλια χρώματα· θά-

θελα νὰ χαθῶ μέσα στ’ ἀνεξήγητα σκοτινιάσματα τους.

Φέρε ἀκόμη πιὸ κοντὰ τ’ ἀνθογυάλι ἐκεῖνο. Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς τὰ τριαντάφυλλα θὰ ξεψυχήσουν κάτω ἀπ’ τὸ βάρος τοῦ φθινοπωριάτικου πόνου; Ἄφησέ με νὰ ρίξω τὰ πέταλα τοῦ πιὸ μεγάλου καὶ πιὸ ροδόχρωμου ἀνάμεσα στὰ μαλλιά σου. Θὰ φαντάζῃ τόσο ὁμορφα σὰν σμίξει τὸ θαμπὸ χρυσάφι σου μὲ τὸ πεθαμένο αὐτὸ ρόζ.

Ἐνα βούρκωμα κι’ ἕνας λυγμὸς σκεπάζει καὶ πνίγει τὸν οὐρανό. Πνοὲς ποῦ μέσα τους ἀνασασλεύουν θλίψεις κρυφές, ἀνατριχιάσματα παγωμένα, καὶ δάκρυα χλωμὰ περνοῦν πάνω ἀπ’ ὅλα.

Βρέχει! βρέχει σιγανὰ, ἀδιάκοπα, μὲ μιὰ με λαγχολία ποῦ ξεσχίζει τὲς ψυχές. Ὡς πόσο πειὰ θὰ στάζουν αὐτὰ τὰ δάκρυα;

Πές μου κανένα παραμῦθι. Νά, ἔ, τι θές!

Πές μου τὸ παραμῦθι τῆς Τσιγγάνας ποῦ γήτεψε τοῦ Ρήγα τὸν γιοῦ. Καθισμένη ἐδῶ, κοντὰ σου θὰ σὲ κυτάζω στὰ μάτια κι’ ἐνῶ τὰ δάχτυλά μου ἀπαλὰ θὰ χάνωνται ἀνάμεσα στὶς μποῦκλες σου, θὰ ἀκούω μ’ ὀλην μου τὴν ψυχὴ γιὰ τῆς Τσιγγάνας τὰ μάγια καὶ τοῦ Ρηγόπουλου τὴν τρελλὴ ἀγάπη.

— Μὰ τι θές νὰ σοῦ πῶ Ἀκριδὴ μου; Τόχεις τόσες φορές ἀκούσει τὸ μικρό μου παραμῦθι.

«Ἡ πεῖδ τρελλὴ κόρη τῆς φυλῆς τῶν Ἀτσιγγάνων θέλησε μὲ μάγια νὰ γητέψῃ τοῦ

Ρήγα τὸν γιοῦ. Δὲν εἶχε καρδιά καὶ εἶδε μπρὸς στὰ πόδια τῆς νὰ πεθαίνουν οἱ πιὸ ὁμορφοὶ καὶ πιὸ δυνατοὶ νέοι τῆς φυλῆς τῶν ἀνυπόταχτων ἀνθρώπων, καὶ τώρα, λαχταροῦσε μὲ πείσμα τὸ λευκὸ παιδί.

Χρόνια προσπαθοῦσε, κ’ ὅταν πιὰ αὐτὸς τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη ἤλθε νὰ πῆσῃ μπρὸς στὰ πόδια τῆς, ἔρπαξε μὲ ἄγρια χαρὰ τὴ καρδιά του!...

Πέρασε ἔτσι, κάμποσος καιρὸς, ὥσπου ἡ σκύλα βαρέθηκε ν’ ἀκούῃ τὸ τραγοῦδι τῆς μικρῆς φτωχῆς καρδιάς καὶ τὴν πέταξε μιὰ βραδυὰ μακριὰ. Κι’ ἀπὸ τὸν πόνο πέθανε τοῦ Ρήγα ὁ γιοῦς. Μὰ ἡ Μάγισσα ποῦ ποτὲ τῆς δὲν ἀγάπησε κ’ εἶδε τοὺς πιὸ ὁραίους νέους τῆς φυλῆς τῶν Ἀτσιγγάνων νὰ πεθαίνουν μπρὸς στὰ πόδια τῆς, σὰν ἔχασε τὸ λευκὸ παιδί, ἔνοιωσε γιὰτὶ οἱ ἄλλοι δάκρυζαν ὅταν αὐτὴ γελοῦσε, καὶ πῆρε τὸ μυστικὸ ποῦ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ πεθαίνουν μουρμουρίζοντας τὸνομά τῆς...

— Κι’ ἐκεῖνη ἔζησε;

— Ὁχι, Ἀγαπημένη μου. Μιὰ βραδυὰ ποῦ τὸ φεγγάρι χλωμὸ σκορποῦσε τὰ ἐρωτικά του ἀναστενάγματα, καὶ τὰ λουλούδια πλημμύριζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀτέλειωτων νυχτερινῶν φιλημάτων των, γιομίζοντας τὲς ψυχές τῶν ἀνθρώπων ἀνείπωτῃ θλίψει γιὰ κάτι μακρυνὸ κ’ ἀνιστόρητο, πῆγε καὶ ἡ Τσιγγάνα νὰ βρῇ ἐκεῖνον ποῦ πῆρε καὶ τὴ δική τῆς τὴ καρδιά...

Μὰ γιὰτὶ δακρύζεις; Γιόμισε ἡ ψυχὴ σου θλίψῃ ἀπ’ τὴν ἱστορία μου; Ἐλα ἄφησέ τους, δὲν ἀκούς πῶς εἶνε παραμῦθι;

Κύταξε, Ἀκριδὴ μου, πῶς ὁ ἥλιος χρυσώνει· δειλὰ τὶς κορφές τῶν πεύκων. Ἡ μικροῦλα σου τριανταφυλλιά κάτω στὸν κήπο ἔσκυψε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δακρύων ποῦ τρεμολάμπουν στὸ κάθε φύλλο τῆς. Ἐλα νὰ πᾶμε ἔξω. Θὰ χαθοῦμε μέσα στὸ δάσος ποῦ τώρα θάναὶ καθαρὸ κι’ ὀλοπράσινο.

Κι’ ὅστερα, θὰ κόψῃ ὅσα ρόδα μπορέσω γιὰ νὰ στεφανώσω μ’ αὐτὰ τὰ μαλλιά σου!...

Κύπρος

ΛΟΡΝΑ